

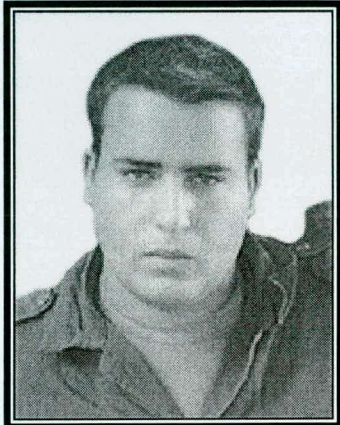

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי אלירן בן-דוד ז"ל

בן אסתר ומרדכי

נולד בירושלים

בתאריך כ"א בחשוון תשמ"ה, 16/11/1984

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 2003

שרת בחיל הקשר

נפל בעת שירותו

בתאריך י"ד באייר תשס"ו, 12/5/2006

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 9 קבר: 6

הותיר אחריו הורים, שתי אחיות ושלושה אחים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן אסתר ומרדכי למשפחת בן דוד. נולד ביום כ"א בחשוון תשמ"ה (16.11.1984) בירושלים. הבן השלישי במשפחה בת שישה ילדים, אח לאופירה, אודליה, מתן, דניאל וגד.

אלירן היה תינוק ששבה ביופיו את כל הסובבים אותו. כבר מילדותו אפשר היה להבחין שהוא לא רק יפה תואר אלא גם יפה נפש, בעל לב זהב עם כוח אהבה ונתינה עצומים. אלירן אהב את המשפחה מעל הכול, והיה קשור לאחיו ולאחיותיו בחבלי עבותות. כחבר וכרע היה להוריו, ולימים היה ליד ימינם בכול.

אלירן למד בבית הספר היסודי הממלכתי-דתי "ציון עזרי" שבשכונת גבעת מרדכי בירושלים, וסיים את לימודיו התיכוניים במכללה הדתית-מדעית-טכנולוגית "אורט ספניאן" שבבירה. את כל כולו השקיע בלימודים, הן בהכנות לבחינות הבגרות והן בפרויקט "רמזור" של לימודיו לתואר הנדסאי אלקטרוניקה וחשמל.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בד בבד עם לימודיו עבד אלירן ב"ברגר קינג" והתקדם לתפקיד מנהל משמרת. בכסף שהרוויח מימן את הוצאותיו האישיות וסייע בסתר לנזקקים. בתחום הספורט הוא אהב לשחק כדורסל וכדורגל. לרגל חגיגת בר המצווה שלו ארגנו חבריו הטובים תצלום משותף שלו עם כל שחקני קבוצת הכדורגל "בית"ר ירושלים" הקבוצה שאהד.

אחד הערכים המרכזיים שלפיהם התנהל אלירן הוא כבוד האדם. בשל צניעותו וביישנותו והכבוד שרכש לכל אדם באשר הוא, נמנע מלהישיר מבט אל בני שיחו. עזרה לזולת ואהבת ישראל היו טבועים בדמו, ותמיד היה הראשון להתנדב ולעזור בכל מצב ובכל עת. אלירן לא סיפר מעולם על החסדים ועל מעשיו הטובים – את הכול עשה בסתר ולשם שמים. רק לאחר מותו, בימי השבעה, שמעו בני משפחתו לראשונה בהתרגשות את הסיפורים הרבים על עזרתו ואצילותו.

ב-13.7.2003 התגייס אלירן והחל את הטירונות במחנה 80. בסיומה חזר למכללת "אורט ספניאן" להמשך לימודיו בכיתות י"ג-י"ד. את תעודת הגמר לא זכה אלירן לקבל, וחבריו הטוב דולב ייצג את אלירן בטקס חלוקת התעודות והביא את התעודה למשפחתו.

בסיום לימודיו התגייס אלירן מחדש, לחיל התקשוב. הוא עבר קורס בן חצי שנה של טכנאי מערכות מחשב בבה"ד 7 שבצריפין, ולאחריו שובץ בפיקוד המרכז, שם שירת בתפקיד טכנאי מערכות מחשב.

אלירן אהב את החיים ואהב ליהנות. הוא היה נמרץ, חי ותוסס, ומצויד בחוש הומור נפלא. מדי פעם היה לוקח את הטנדר הגדול של אביו ומעמיס עליו את החברים בדרך לעוד בילוי או טיול.

ענוותנותו וטוב לבו של אלירן היו ממעלותיו המובהקות, והשפיעו רבות על יחסיו עם חבריו. אלירן היה האוזן הקשבת ותמיד ניסה לסייע לסביבתו. לעולם היה אופטימי, מחייך ומרגיע. בזכות תכונות אלו חדר ללבם של חבריו והיה בעבורם כמורה דרך והיה שם בשבילם, תמיד היה כנושא לפיד המוביל ונושא על כתפיו את כולם. הוא אהב את חבריו בכל נימי נפשו, ודאג לכל אחד ואחד מהם. גם בשירותו הצבאי הותיר את אותו רושם חיובי ועורר הערכה בקרב חבריו ומפקדיו. מעיד אחד מהם: "ככל שלמדתי להכירו גיליתי כמה תכונות רבות וטובות קיימות בו. אלירן כפי שהכרתי אותו היה אדם אופטימי, תומך, רגיש, בעל שמחת חיים, שואף למעלה – לדעת וללמוד, מצחיק ואינטליגנט וקשוב לסביבה."

לאלירן היו חלומות רבים: להתקדם בצבא בתפקידו החדש, להקדיש את זמנו ללימוד תורה בתום שירותו, ולהיכנס לבית החדש שבנו הוריו שבו נבנתה בעבורו יחידה נפרדת. אך חייו של אלירן נגדעו באחת ואת חלומותיו לא זכה להגשים.

רב-טוראי אלירן בן-דוד נפל בתקופת שירותו ביום י"ד באייר תשס"ו (12.5.2006), והוא בן עשרים ואחת וחצי. אלירן וחבריו התארחו אצל חבר משותף בשכונת גילה שבירושלים לחגוג את יום הולדתה של בת החבר. הוא וחבריו דולב ונאור יצאו לעשן סיגריה בכניסה לדירת חברו שבקומה שלישית, אלירן התיישב על מעקה, ולעיניהם הנדהמות של חבריו איבד אלירן את שיווי משקלו, וכל ניסיונו להציל את עצמו לא הועילו והוא החליק ונפל לאחור, מטה מגובה רב. פציעתו הייתה אנושה, והמאמצים להחיותו עלו בתוהו.

אלירן הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי שבהר הרצל ירושלים. והותיר משפחה דואבת וכואבת המתקשה להתמודד עם אובדנו שנקטף בדמי ימיו.

על מצבתו נכתב: "אלירן שלנו בליבנו לעד" וכן פסוק מתהילים פרק קיב/ו: "כי לעולם לא ימוט, לזכר עולם יהיה צדיק".

דברי הספד רבים נכתבו לזכרו של אלירן.

הספידה את אלירן אחותו אודליה: "אחי היקר, כל כך רוצה לשמוע שוב את קולך, לחבק ולנשק אותך, להרגיש שוב את נוכחותך וצחוקך בבית ... איך היה הבית שמח, תוסס ורועש כשהיית כאן, ועכשיו השקט המעיד על כך שכולנו כואבים את מותך הפתאומי שנחת עלינו כרעם ביום בהיר ... אחי הקטן, תמיד תהיה לך פינה חמה שמורה בליבי וכשאביט אל השמים, פניך היפות ישתקפו בעיניי וצחוקך המתגלגל יהדהד בראשי ... וכמו שכתוב 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה' – ככה גם אהבתי אליך לא תחדל ולא תדעך..."

הספדו של האח מתן: "אלירן, איזה ילד אהוב, איזה ילד טוב שעוזר לכולם. איזה אח הוא היה... המדריך שלי לחיים, תמיד היה דואג לי, ותמיד היה מציע את עצמו לעזור. תמיד כיוון אותי בחיים ונתן לי עצות, וברוב הדברים הוא צדק. מי מכיר אותו יותר טוב ממני? ... כל כך אהבת את כולם ועזרת לכולם, רק לעצמך לא עזרת והשארת את כולנו עם לב שבור. כל הסובבים אותך אהבו, וכולם רק עליך דיברו. אלירן היה ה'אורי'

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

של הבית. ... את כולם הוא כיבד ואהב, וכולם אהבו וכיבדו אותו. אלירן,
אני אוהב אותך ואזכור אותך כמו חבר בנשמה, אבל במיוחד כמו האח
הדואג ובשביל המשפחה הבן המושלם. תמיד תהיה חרות בליבי."

כתב האח דניאל: "אלירן, אחי הגדול, תמיד אוהב! ומחבב! ועוזר! ותמיד
גורם להרגיש טוב! בלעדיו שום דבר לא שווה! אלירן האח הכי טוב! תמיד
ידע לעשות הכול, וכל מה שהוא רוצה הוא מקבל. האח הכי טוב בעולם
ולא היה כמוהו."

חברו הטוב של אלירן, דולב שבתאי, הספידו בשם החברים: "... הגעתי
למסקנה שההסבר היחיד למה שקרה זה שהיה חסר לאלוהים עוד מלאך
בשמים והוא בחר את האפשרות הטובה ביותר שהייתה לו – אותך – את
אותו האדם הטוב שאנו מכירים, את אותו האדם הנדיב והישר, את אותו
האדם שאהב לעזור לכולם. העובדה היא שתמיד היית שם כשהיינו
צריכים אותך. אלירן, בשבילנו לא משנה אם נראה אותך או לא, כי אתה
תמיד תישאר אחינו ותמיד תישאר בליבנו..."

סרן עינב, מפקדתו הישירה של אלירן, סיפרה על פקודה: "אלירן היה
אדם יוצא דופן באופטימיות ובשמחת החיים שהקרין כלפי הסובבים
אותו. הוא היה בעל חוש התנדבות ואכפתיות גבוהה מאוד, חייל רגיש
מאוד לסביבה שלו ולסובביו."

הלל גבאי: "אח יקר... חסרים לנו אנשים כמוך בימים אלו, אנשים שרק
מלראות את פניהם מרגישים חום ושמחה. אני יודע שאתה שומר עלינו
מלמעלה כי זו המעלה הכי גדולה שלך – לדאוג לשלום קרוביך וחבריך.
אוהב אותך ומתגעגע."

שחר בן זקן: "היית מלאך בגוף אדם. כל אחד היה רוצה חבר כמוך
לחיים, שתמיד יודע לחייך, ותמיד אוהב לעזור. ... תמיד תהיה אצלי בלב
והחיוך שלך תמיד יהיה שמור בזיכרוני."

אתי רוזוליו, חברתו של אלירן לעבודה ב"ברגר קינג": "אלירן, להיזכר
בך זה להיזכר בחיוך כל כך רחב וחם, חיוך שכולו קסם, ולחייך חיוך גדול
עד השמים. ... דאגת לי כמו אח גדול... היית הליצן שלנו, מרכז העניינים
של החברים... מתגעגעת אליך – געגוע שלא ייגמר ואוהבת אותך – אהבה
שלא תסתיים..."

יוני סואאה: "... למדתי מאלירן מה זה לדעת לעזור ולא משנה מה ומתי – תמיד לחייך, כי זה מה שהוא היה עושה – תמיד מחייך. מיום פטירתו חשבתי המון והתחלתי ליישם דברים שהיו מאפיינים אותו – סובלנות, חיוך, עזרה לזולת וענווה. ... תודה לכם על שנתתם לי להכיר אדם וחבר נפלא שכמוהו."

ריטה נקרסובסקי, חברה לפלוגת מחשוב בפיקוד המרכז: "אלירן... היית חייכן, נעים, מנומס ואדיב. הבאת כבוד לכל האנשים שבאו איתך במגע. היית טוב מכדי להיות אמיתי. קשה היה שלא לאהוב אותך – תמיד שמח ומשרה אווירה נעימה סביבך. אין פלא שהיו לך כל כך הרבה חברים, ושכל כך הרבה אנשים אהבו אותך. ... היה לי כבוד להכיר אותך אפילו אם לזמן קצר. למדתי ממך המון."

רחל וירצבורג, מורתו בתיכון: "כל כך הערצתי את הבגרות שלך, שבכיתה ט', בלי לחכות ליועצים ולמנהלים, חיפשת את הסביבה שבה תוכל להצליח. ואחר כך – כבר בתיכון, כאשר בעת התפילה היינו עדים לפיגוע הקשה בקו 32 ואתה רצת בין הראשונים כדי להושיט עזרה לנפגעים... והנה הדבר האחרון – היכולת שלך להכיר טובה. כאשר החמאתי לך על החשיבה המאורגנת, השיטתית, המתגלית בתכנון החיבור שלך – רק ענית 'את הוצאת את זה ממני'. הייה שלום, למעלה, מליץ יושר בעבורנו. תהי נשמתך הטהורה צרורה בצרור החיים."

שבי לוי: "אלירן, השם של האל נמצא בך, ואולי בגלל זה הוא רצה אותך כל כך מהר. אלירן הבחור שתמיד חייך, שתמיד אהב ולא רב עם אף אחד, הבחור הצנוע, הבחור התמים, תמיד אהב את החברים... את הפינה שלך בלב שלי מזמן תפסת, אך עכשיו חצי לב הוא שלך, וחצי יישאר לי כדי לחיות, כדי לזכור, כדי שבכל פעם שאהיה עצוב אדע ממי לקחת את הדוגמה של שמחת חיים."

אפרת מרציאנו: "אלירן היקר שלנו... כמה יהיה קשה לנו – החברים שלך – להמשיך בלעדיך. עכשיו חסרה לנו חוליה אחת בשרשרת – חוליה שאף אדם בעולם לא יוכל להשלים את חסרונה... כולי מוצפת בזיכרונות והדבר המנחם הוא שכולם זיכרונות טובים – כי כזה היית, אלירן היקר – אדם בעל פני מלאך שבאופן תמידי מקרין טוב לב, שמחת חיים, שתמיד הייתה מלווה בחיוך גדול."

מאור מרדכי: "הייתה בך כריזמה! היית שאפתן ללא ספק! אלירן, ידיד נפשי, אני אוהב אותך ותמיד אזכור אותך, את החיוך, את האופי, את

סגנון הדיבור, את העזרה לזולת ואת היותך חבר ואח יקר ואיש מדהים! מתגעגע ולא מפסיק לחשוב."

תהילה צ'נרו: "אלירן, השם שלך מסגיר את האופי הנפלא שהיה לך. אנחנו באמת מאמינים שברגע שהגעת לעולם ה' שמח = אלי-רן. הוא ידע איזו ברייה הוא יצר, וידע שרק טוב תעשה לעולם הגשמי שבו אנו חיים, להפריח בו קצת שמחה ואושר, בזיו פניך ובעצם נוכחותך. מתגעגעים..."

עינב יונסוף: "טהור – טהור זו המילה שמאפיינת אותך בליבי כאשר אני חושבת עליך ונוכרת בך. אתה היית אדם מיוחד שהייעוד שלו היה פשוט להאיר אחרים ואת סביבתך, כי פשוט היית מאור. אורך נשאר עמנו."

רואי לובל: "גם במותו אני חושב שאלירן ממשיך לעזור לכולנו כפי שהוא עשה בחייו, מראה לנו את הדברים החשובים בחיים, לשאוף למעלה ולעזור לסובבים אותנו. אלירן היה כמעקה בגרם מדרגות, ופתאום קשה לטפס לבד... אלירן היה קשוב ואופטימי, עצם הנוכחות שלו הייתה מספיקה. אני רוצה לקחת איתי הלאה את כל התכונות שאני אוהב ומעריך אצלו, כדי שחלק ממנו תמיד יהיה קיים אצלי."

לאחר האסון נרתמו מפקדיו וחבריו של אלירן מפיקוד המרכז וכן חבריו מהאזרחות לסייע להושיט את לבם וידם לחיזוק בני למשפחה.

מפעלי הנצחה שונים נעשו לזכרו של אלירן:

משפחתו של אלירן מודה לאל על הזכות שניתנה להם להנציח את זכרו ולהכניס ספר תורה לעילוי נשמת יקירם אלירן, ומוקירה את פועלם ותרומתם הרבה של חבריו הקרובים, וחלק מהמשפחה המורחבת למען מטרה נעלה ומרגשת זו. ספר התורה הוכנס לישיבת "אש התלמוד" שבה לומדים תורה חיילים משוחררים – כפי שחלם אלירן לעשות לאחר סיום שרותו הצבאי, הוקמה עמותה על שמו הפועלת לרכישת ספרי קודש ולחלוקתם למוסדות וכן מתקיימים שיעורי תורה לעילוי נשמתו. המשפחה עצמה וחבריהם של המשפחה הפיצו ספרי קודש רבים לעילוי נשמתו.

חבריו של אלירן הקימו אתר אינטרנט על שמו ובו דברים רבים שנכתבו ונכתבים לזכרו. כתובת האתר: <http://eliran-bd.ad-olam.co.il>.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הוכנה לזכרו של אלירן מצגת המביאה מתחנות חייו השונות. המצגת מופיעה אינטרנט, בכתובת:

<http://www.youtube.com/watch?v=aSMkfAXMZgU>

כתבו בני משפחתו: "בתחנה האחרונה של חייו שוכן אלירן תחת כנפי השכינה ובמקום שראוי לנשמה טובה שכזו לשבת... ואולי הוא צופה בנו או שומע אותנו... הוא ודאי רואה את הכאב שהוא כבד מנשוא להוריו ולאחיו, אך הכי חשוב שתמיד ידע שאהבתנו וגעגועינו אליו בניגוד לחייו הקצרים אינם יודעים קץ... תהא נשמתו צרורה בצרור החיים."

